

Marijan F. Kranjc,
generalmajor v pokoju

Nekdanji šef mariborskih navijačev in »ljubitelski zgodovinar« nam predstavljata protisrbski model slovenskega zgodovinopisja.

Pod dokaj vpadljivim in intrigantnim naslovom **Nekdanji visoki predstavnik KOS brani sebe ali srbski lobi, ki nadzira slovensko zgodovinopisje?** sta dne 1. 7. 2012 Dimitrij Kebe in Andrej Šiško na spletišču Hervardov – http://www.hervardi.com/koga_brani_nekdanji_kosovec.php, objavila navijaško-hujškaški in žaljivi odgovor na moj zapis o njunem članku z naslovom **Srbski lobi še danes nadzira slovensko zgodovinopisje, tudi mit o podpolkovniku Švabiću.**

Že takoj v začetku sta avtorja članka, verjetno radi diskvalifikacije, navedla ordinarno laž, da sem bil »načelnik vojaške varnostne službe JLA (bolj znane kot KOS)«, potem pa še dodala, da sem le »nekdanji generalmajor«. Ker v svoji karieri nisem bil pripadnik KOS-a, so vse oznake, ki sta jih navedla (»upokojeni Kos-ovec«, »nekdanji Kos-ovski uslužbenec«, »Kos-ovske manira«) tudi huda osebna žalitev. Ker pa mi v svoji navijaški maniri očitata tudi mentalno zdravje, jima moram pač samo svetovati, da se čimprej sama oglasita na psihiatriji ...

Avtorja je najbolj zbudila moja uvodna in splošna ugotovitev o tem, kaj počneje »kritiki oz. kvazizgodovinarji«, pa sta to razumela, da sem ju obdolžil ponarejanja zgodovine, zanikanja zgodovinskih virov, izmišljanja dejstev, zanikanja resnice, blatenja nasprotnika in podobno. V onemogli jezi in po navijaški taktiki, da je napad naboljša obramba, sta takoj zatem za vse to obtožila prav mene.

Njuno dolgovezno pleteničenje (na devetih straneh) je pravzaprav razkrivanje osebne internetne korespondence, seveda z nesramnimi žaljivkami, izognila pa ste bistva mojega odgovora, poudarjen tudi v podnaslovu, dejstva o italijanskih imperialnih apetitih in iredentističnih pretenzijah po slovenskem ozemlju. Sploh pa sta se izognila, zanimivo, omenjanja stališč in projugoslovanskih pogledov polkovnika Viktorja Andrejka, ki je že 1928 zakoličil temelje slovenskega vojaštva, saj je bil generaštabni in tudi prvi slovenski častnik vojaške obveščevalne službe VKJ! Bil je tudi sodobnik srbskega podpolkovnika Stevana Švabića, pa je tem zapisal tudi svoje mnenje in ocene!

Ker sta se v sedanjem odgovoru predstavila kot vehementna raziskovalca slovenske pretekle zgodovine, ki vse vesta in obvladata tudi vsa (politična) ozadja, predvsem srbske prostožidarje in njihove lobije na Slovenskem, sem vseeno pokukal v njune pisne »zgodovinske« dosežke v Cobissu, pa sem razočarno ugotovil, da ima Andrej Šiško, nekdanji šef mariborskih viol, navedeno samo eno knjigo (*Resnica je zmaga*, 2011) in nekaj predgovorov h knjigam, medtem ko pa ima Dimitrij Kebe omenjenih 8 člankov v obdobju 2007–2009, ki obsegajo 28 strani, od katerih je 12 posvečenih spominu na očeta in sablji praočeta, vse skupaj pa objavljeno v privatnem Vojnozgodovinskem zborniku v Logatcu, ki ga ureja Janez J. Švajncer, brigadir v pokoju (zato tudi razumem, zakaj ga tako pogumno branita).

Avtorja tudi ugotavljata, da sem edini, ki jima odgovarja na začetni članek o srbskih lobijih v slovenskem zgodovinopisju, saj sta menda predvsem »napadla« dva naša priznana zgodovinarja – dr. Boža Repeta in dr. Dušana Nečaka. Pri tem sta seveda pozabila, da po naših slovenskih navadah, nobeden doktor zgodovinskih ved, ne bo

nikoli polemiziral s kakšnim »ljubitelskim zgodovinarjem«, »vikend-zgodovinarjem«, »kvazizgodovinarjem«, da vodjo kakšnih futbalskih navijačev sploh ne omenjam.

Jaz sem se oglasil samo zaradi tega, ker imam spletno stran Vojaštvo in sem uspel pridobiti dosje polkovnika Stevana Švabića in ga tudi objaviti v prevodu, da bi tako zavrnil netočnosti že omenjenga JJS v ES. Nekaj malega pa sem tudi vedel o deležu srbskih prostovoljcev pod poveljstvom nadporočnika Franje Malgaja v bojih na Koroškem 1918/19.

Res je samo, da sem avtorjema neposredno očital nekaj netočnosti, izmišljotin in neslanosti, pa sta nazadnje nekaj od tega tudi priznala (o 26. in 27. polku). Nikjer pa jima nisem očital malomarnost, tendencioznost in lažnjivost – to sta si enostavno izmislila in dodala v svoji slepi navijaški vnemi.

Kritika sta se tudi žaljivo razpisala, da ne razlikujem zapisnikov Narodnega sveta od Narodne vlade, pa jima pač moram povedati dejstvo, da o mejnih zadevah novembra 1918 ni odločala Narodna vlada, ker je to pristojnost zadržal za sebe še obstoječi Narodni svet, kar bi vsevedneža morala vedeti ali pa vsaj prebrati, saj to piše tudi v slovenski Wikipediji! Le formalno je zapisano to v zapisniku Narodne, ki se je pozneke prelevila v Deželno vlado ...

No, brez ozira na vsa ostala pleteničenja, bosta avtorja morala javnosti bolj podrobno in dokumentirano predstaviti svoje »politične« trditve, in sicer:

1. Da so Srbi sodelovali z Italijani in si skupaj z njimi razdelili slovensko ozemlje.
2. Da so srbski arhivi očitno prirejeni radi načrtnega zavajanja uradne (slovenske) zgodovine.
3. Da Srbija leta 1918/19 v Slovenijo ni hotela napatiti nobene srbske vojaške enote, niti polka, kaj šele (»jugoslovanske«) divizije.
4. Ali je obstajalo pisno poročilo podpolkovnika Švabiža Narodni vladi Slovenije o ustavitvi Italijanov pred Vrhniko (ali je poročal samo ustno) in kdo ga je izmaknil iz AS?
5. Dokazati kdo in kdaj je naknadno vstavil poročilo o delovanju podpolkovnika Švabića, tudi z ekspertizo (»takratnega«) papirja in podobnih kriminalističnih podrobnostih.
6. Dokumentirano dokažita moje »morda celo načrtno ponarejanje zgodovinskih dejstev«!
7. Navedita podrobne in konkretne podatke o srbskem lobiju (lobistih) v slovenskem zgodovinopisju!
8. Dokažita vpliv srbskega Kos-a na slovenske zgodovinarje oz. srbske agente Kos-a med slovenskimi zgodovinarji!

Za konec še to: sploh me ne čudi, da sta avtorja preskočila moj članek v srbskem *Vojno sanitetnem pregledu* iz leta 2008 z naslovom *Vojna po vojni*, verjetno iz razloga, ker ne znata (nočeta brati) srbske cirilice, zato si pa oglejta slovenski prevod tega članka z nekaj morbidnih podatkov, kakor tudi moj javni predlog (v Beogradu) o ponovnem pregledu arhiva Vrhovnega poveljstva srbske vojske in vlade, seveda brez prostozidarskih izmišljotin.

Pa še to: lepih slovenskih pregovorov je dovolj, zato si nikar ne izmišljajta še svojih! Držite se predvsem domoljubnih opravil svoje »nacionalistične skupine« (po *Wikipediji*).

Seveda, hvala za nekaj novih dejstev, tudi »podtahnjenih«, za katera pač nisem vedel, saj nisem zgodovinar. Prosil bi tudi Dimitrija Kebeta, naj mi mimogrede razloži, kako je partizanski generalporočnik Franc Rozman - Stane »padel zaradi izdaje«, pa tudi, ali je,

po sestanku s hrvaškimi politiki, identificiral napadalce, govoreče srbsko (ali pa celo hrvaško?), ki so hudo pretepli našega pisatelja Ivana Cankraja?

Predvsem pa zelo prijazen nasvet: slovensko vojaško zgodovina raje pustita na miru, saj imamo dovolj mladih in neobremenjenih zgodovinarjev, ki sodelujejo z *Vojaškim muzejem SV*, ki pišejo in objavljajo v neideološki in strokovni reviji *Vojaška zgodovina* in drugih zgodovinskih glasilih.